

ta det helcool. Men visst var jag lite nervös inför hans reaktion.

Ja alltså, det är ju det låtskrivande handlar om, iallafall för mig. Prata- de med en vän om det nyligen, om hur svårt jag har för gnällig musik idag. Kompisen skrattade och påpekade att jag bara skriver låtar om gnälliga ämnen, uteslutande. Blev lite stum, men det stämmer ju. Grejen är ju att man vill få bort och ut något som gnager i en, sam- tidigt som man försöker smycka det fula så gott man kan, vad heter det, kintsugi? Men i grunden är det ju lite elakt, att man skickar ut sitt eget jävla gnäll och sitt eget mörker på världen, så får de leva med det istället för jag. För faktum är, att gnaget i skallen tystnar så fort man skrivit något konkret om det.

Jo, men musik och skrivande i allmänhet är ju extremt kanaliseran- de. Sommaren 2004 var det dock slitningar mellan bandmedlem- marna. Vad handlade det om?

Ja, du. Vad handlade det om...? Det hade vuxit en frustration mellan mig och Markus i några månader, av olika skäl. Vi hade dels hamnat i någon form av kreativ friktion, samtidigt som vi inte där och då klickade med varandras livsval. Och dagen inför en spelning i Piteå hamnade vi i en ganska onödig men högljudd konflikt i replokalen. Vi var nära vänner i många år innan vi startade Vintertid, men efter denna eftermiddag blev det tyst mellan oss ganska många år. Det handlade om tusen saker - men just den eftermiddagen handlade det om vem som skulle köra bilen till spelningen. Jag tror vi egentligen väntade på ett skäl att få slita isär varandra. När vi begravde yxan, började snacka igen och kunde acceptera varandra igen var en otrolig dag, jag hade saknat honom mycket. Blev lite nostalgisk nu, började kolla på hemsidan!

Haha, härligt! Men han hoppade av i den vevan och det medförde att ni var en trio när det var dags för skivsläpp. Skivan "Ge oss en orsak" släpptes 2005 av tre skivbolag - OsliPade Diamanter, Kamel och Second Class Kids. Ni medverkade på de förstnämndas sam- ling "Det är i uppförsbackarna det behövs mera kol" och planen var från början att de skulle släppa er skiva, men det fattades stålar?

Jag minns ärligt talat inte säkert varför vi delade upp det på det sättet. Jag är inte säker på att det handlade om pengar, även om OsliPade Diamanter liksom var två enorma entusiaster med privatpersoners ekonomi är det ju inte så stora pengar det handlar om vid en sån liten press för ett band. Det var nog mer vi som tyckte det var häftigt att alla tre var intresserade, som sagt, Charta 77 var ju stora för mig, så Kamelen ville man ha med när det överhuvudtaget var aktuellt. Pelle hade varit väldigt peppad och tillmötesgående i kontakten, så honom ville man såklart ha med. Sen blev det ett hopkok. Men jag kan ha fel!

På skivan finns den intressanta låten "Min egen kampsång". Den berör bland annat svårigheten att få folk att aktivera sig och orga- nisera sig i olika rörelser. Den spexiga textraden "Revolutionen startar onsdag klockan 15.00", ska den ses som en kommentar till att många människor inte ser det konkreta resultatet av olika for- mer av politisk kamp? Eller att själva kampen faktiskt ibland är lite diffus i en allmän mening?

Den handlar om mättnad. En mättnad som är otroligt påträngande och aktuell idag, ännu mer än då. Jag minns upploppen i Göteborg 2001, när Avenyn brann och den representativa demokratin visade sitt ansikte med frihetsberövanden, batonger och skarp ammunition i den flyende folkmassans ryggar - vad var skälet? Att NATO var på besök. Idag har vi skickat in ansökningshandlingar till NATO, och sannolikt skrivit under avtal på utlämningar av människor vi skyddat sedan 70-talet - till en säker tortyr och död, men gemene man är mättade. De har fullt upp med att swipa höger, se nästa tiktok eller gå på nästa veckas masshysteri. Ingen verkar verkligen ta in det som händer. När jag skrev låten hade jag aldrig trott att vi skulle stå här. På den tiden handlade den kanske mer om mättnaden en arbetande människa lever i, som kväver initiativ och hopp om förändring, jag märkte själv hur svårt det var att egga mina kollegor i de enklaste av svartvita självklara frågor när jag arbetade som brevbärare. Idag är det ännu mer snårigt. Vi behöver tjock hud och vassa armbågar. Vår generation lever i en mycket spännande tid. Det är en viktig tid. Och hur vi agerar, tänker eller kommunicerar kommer vi att minnas.

Är inte en del av förklaringen, eller problemet beroende på hur man ser det, att vi inom vänstern har en tendens att bli ganska enögda? Jag vill inte heller in i NATO och tycker att det är förjävligt att sossarna har sålt ut både kurderna och den sista lilla pricken av värdighet de själva hade kvar - men skälen för att gå med i NATO är ju inte svåra att förstå rent intellektuellt även om man inte sam- tycker med dem. I övrigt känner jag igen det där med svårigheten att få arbetskamrater engagerade i politiska förändringsfrågor.

Jag kan ju säga: Frustrationen över att ingenting fastnar på gemene mans näthinna idag, och väcker en känslomässig respons värdig åtgärd - är otroligt... Det är något jag har väldigt svårt för att hante- ra. Som när människor står förstenede och tittar på, eller filmar en olycka, men ingen agerar. (Jag har väldigt mycket att säga om Putin och NATO, haha. Men det är mina privata åsikter.)

Jo, vi är avtrubbade och avskärmade på många sätt. Ibland kanske det handlar om självbevarelsedrift; ett sätt att överhuvudtaget för- hålla sig till omvärlden eller att inte försjunka in i egen depression. Jag vet inte. Men om vi går tillbaka till låten "Min egen kampsång" så har den ju det ännu mer spexiga tillägget "glöm inte bort att söka komplodigt för det" (att delta i kampen), hur skall just den raden tolkas?

Den ska tolkas precis så - saker kan vara viktiga, men inte så viktiga att de bryter våra invanda strukturer och mönster. Vi demonstrerar högljutt på första maj, men respekterar vördnadsfullt "fredsplikten" på våra arbetsplatser mellan avtalsrörelserna - oavsett arbetsförhållanden. Vi spelar vår roll, duktigt. Det är som att ingen vill kännas vid att det är vi själva som skapar och väljer mycket av strukturerna vi står i. De som upprätthåller dem är i stort sett samma generation som oss. Att det faktiskt är möjligt att göra sig så pass jobbig att saker förändras. Det gäller från det minsta till det största, vi är inte värnlösa mot den